

Ὁ Στρατηγός — Διάδοχος ἐν μέσῳ τοῦ στρατοῦ του

Η ΘΑΝΗ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ *

Ἡ ἥλιος ἀνατέλλει περήφανος, ὀλόλαμπρος πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο φρούριο ποῦ ὑψώνεται σὰν δράκοντας ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ. Τὰ σύγνεφα καὶ τὰ φαντάσματα τῆς σκλαβωμένης νύχτας, σὰν νὰ διαλύονται, λές καὶ σκορπίζονται στὶς βασιλικές ἀχτίνες τοῦ Ἡλίου Ἐλευθερωτοῦ καὶ στὸ βασιλικὸ βλέμμα τοῦ γενναίου Ἀρχηγοῦ.

Ὁ κάμπος ὀλοτρόγυρα, ἀπέραντος, βουτηγμένος στὸ χρυσάφι τῶν σπάρτων, ἀνατριχιάζει ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Καὶ ὁ κουρασμένος γέρω πλάτανος, ποῦ τὰ νειῶτα του ἐμάρανε τὸ αἷμα τῆς σκλαβιάς, σὰν γίγαντας ἀνασηκώνεται τώρα στὴν πνοὴ τῆς λευθεριάς καὶ ἀπλώνει περήφανα τὰ γέρικα κλαδιά του, ποῦ ἄλλοτε τὰ μάζευε καὶ τὰ κρυθε δειλά κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιό του βουνοῦ.

Ἡ πύρινη μουσικὴ τοῦ πολέμου ἀρχίζει καὶ πάλι.

Ἡ ἀσημένιες ἀστραπὲς τοῦ σιδήρου σχίζουν τῆς τελευταῖες καταχνιές τῆς νύχτας, ἀντηχοῦν θριαμβευτικὰ στῆς φάραγγες καὶ σβύνονται ψηλά στὸν οὐρανό.

Ἡ λευκὲς γραμμὲς τῶν λυτρωτῶν κινοῦνται, ξεδιπλώνονται,

* Ἐργράφη ὅταν σκοτώθηκε τὸ ἄλογο τοῦ Διαδόχου στὴν Ἐλασσῶνα.

ὄρμου·ν. Τὰ ὄπλα τους φεγγοβολοῦν σὰν κύματα ζωῆς ἐλευθερώτρως κάτω ἀπὸ τὰ χρυσάφια τοῦ ἡλίου.

Ἡ φωτεινὴ ἀστραπὴ τῆς λευθεριάς χύνεται, ἀπλώνεται ἐμπρός, ὅλο καὶ προχωρεῖ στὸν ἀπέραντο κάμπο.

Νά, καὶ τὸ μαῦρο σύγνεφο τοῦ ἐχθροῦ ἀπαντᾷ κάπως στὴν ἐπίθεσι. Ἡ σφαῖρες, μὲ τὸν ἄγριο ἀέρινο χορὸ τους, σφυρίζουν γύρω τριγύρω. Ἡ ὀβίδες σκάζουν στὰ τιμημένα πλευρὰ τῶν ἐλευθερωτῶν· μὰ φοβισμένες, δειλὲς φεύγουν μὲ εὐλάβεια τοὺς γενναίους στρατιῶτες καὶ κρύβονται, θάβονται ντροπιασμένες μέσα στὸ χῶμα.

Ξάφνου ἓνα βόλι προδοτικὸ σφηνώνεται στὸ χρυσόξανθο κορμὶ ἐνὸς τιμημένου ζῶου. Δὲν τόλμησε νὰ ἴγγιξη τὸ βασιλικὸ καβαλλάρη καὶ ξέσχισε μὲ λύσσα τὰ σπλάχνα τοῦ ἀλόγου του.

Τὸ περήφανο κορμὶ, μὲ τὴν πλούσια χαιτὴ βουτηγμένη στὸ αἷμα, πέφτει, ξαπλώνεται στὸ δοξασμένον χωράφι.

Κοίτεται τώρα τὸ νεκρωμένο κορμὶ μὲ τὰ μεγάλα μάτια ὀρθάνοιχτα, λὲς κι' ὄνειρεύεται τὸ δοξασμένον δρόμο καὶ τὴ γεμάτη φῶς παρέλασι, ποῦ δὲν θ' ἀκολουθήσῃ πειά...

Τεντωμένο, ἀκίνητο μέσα στὰ ὀλόχρυσά σάρτα, κοιμᾶται δοξασμένον τὸν αἰώνιον ὕπνο. Μὲ τὸ ἓνα πόδι καρφωμένο στὸ χῶμα, σὰν νὰ γυρεῦῃ νὰ τιναχθῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὀλόρθο καὶ νὰ ὀρμήσῃ νὰ συντροφέψῃ τὸν ἀτρόμητο καβαλλάρη του.

Κοίτεται μεσοδρομῆς, ἀκίνητο τὸ δοξασμένον ἄλογο, καὶ στὰ ὀρθάνοιχτα μάτια του λάμπει ἓνα ὄνειρο ἀνδρείας καὶ τιμῆς.

Εἰς ἀπόστασι ὁ βασιλικὸς καβαλλάρης του, πιστὸς στοὺς νόμους τῆς Πατρίδος, μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ δοξάζει τὴν ἑλληνικὴ σημαία, δοξάζει τὰ ἑλληνικὰ ὄπλα, ὡσὰν ἀνίκητος τοῦ πολέμου θεός, καὶ ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ ἀποχαιρετισμοῦ στὸ τιμημένο ζῶο. Καὶ ἡ φεγγόβολη ματιὰ τοῦ ἀρχηγοῦ ἐνώνεται μὲ τῆς χρυσῆς ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ πλέκει ἓνα στεφάνι δόξης στὴν τιμημένη τοῦ ἀλόγου θανή.

(Ἀλεξάνδρεια 1913)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

ΜΕΣ' ἔς τὸν κατάμαυρο οὐρανὸ τῆς Μοίρας πρὶν προβάλλῃ
τοῦ Ὀνειροῦ τ' ἄστρο τὸ γλυκόν, πρὶν τρεμολάμπῃ ἀγάλλι,
οἱ πόθοι μας οἱ ἁμαρτωλοὶ — σὰν ἴσκιοι ἀπὸ τὸν Ἄδη —
ἀπλώνονται μέσ' ἔς τῆς ψυχῆς τὸ θλιβερὸ σκοιάδι,
σὰν κουκουβάγιες ποῦ πετοῦν πρὸς τῆς ζωῆς τὸ μνήμα,
κι' ἀμίλητες κρυφοθορητοῦν κάποιο προαιώνιο κοῖμα.

(Φλώρινα, 7 7)βρίσιον, 1912)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ